

Έφημερίς
 που διαβάζεις κι' άποφεις
 δά βγαίνει πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΡΒΑΣ δὲν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

ὁ πρῶτος ἀριθμοῦμεν κι' ὡς τὸς Πάτρως κατοικοῦμεν	τριάντα κι' ἑννηακόσια καὶ χίλια πανηγύρια στὴν Ἑλλάδα χίλια τόσα	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιά δραχμὴ.
	5 δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πάντε τ' ἔξαμήνου καθορίσαμεν πρὶν γὰ τὰ θῆνα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ ἰστολάς καὶ συνδρομὰς προσωπικῆς μόνον σ' ἡμᾶς	37
Φύλλον τριάντα καίεπτὰ πολλές γιορταῖς μηδὲν λεπτά	Δέκα τρεῖς τοῦ Ἀπριλίου κι' ἑορταί Μεσολογγίου	

Στὸ παρὸν μου, ψάλλω φύλλο
 τοῦ Μεσολογγίου τὸ θρούλο
 καὶ τοῦ Λίβανου τὰ μῦρα,
 στῶν βαγιῶν σκορπῶ τὰ φύλα
 κάθε ἡμέρα ν' ἀνεβαίνουν,
 ὡς θυμίαμα μ' ἄγνὸ
 κι' ἄλλα ψάλλοντας τραγούδια
 καὶ σκορπίζοντας λουλούδια!
 τοὺς ἀνδρείους στεφανῶνῶ
 καὶ τὴ δόξα τους ὑμνῶ.

Χαῖρε τόπε, ποῦ ἡ Δόξα περ'πατεῖ στεφανωμένη
 κι' ἡ ὥρατα της χλαμύδα εἶνε μ' αἶμα ποτισμένη
 κι' ὄνειριάζεται ἀκόμη μιὰ φορὰ, κι' ἕναν καιρό,
 ποῦ τ' ἀνδρεῖα παληκάρια νύχτα στήσανε χορὸ
 κι' ἡ ψυχὴ τους μιὰ ἐγίνη καὶ ὠρμήσαν μὲ χαρὰ
 μὲ τραγούδια Ἐλευθερίας, χρόνια τώρα, φλογερὰ
 ὅταν ξάφνου ἀνάβει ἡ νύχτα τὸ ντουφέκι, τὴ φωτιά
 βδελυρὸ, προδότῃ, χέρι καὶ χιλιάδες τὰ κορμιά
 εἰς τοῦ Γένους ἀνεβαίνουν τὸν πανύψηλο, Βωμό,
 κι' ἀνεβαίνουν, ἀνεβαίνουν ὄλοι, δίχως τελειωμὸ

ὦ! τὰ κάλλη! ὦ! ἡ παρθέναις! ποῦ τὸ αἶμα τους τ' ἄγνὸ!
 Νὰ το ἀκόμη ποῦ κυλιέται στὴν κοιλάδ' ἀργὸ...ἀργὸ
 νὰ τὸ χέρι τοῦ Καψάλη, ποῦ κρατᾷ τὸ δαυλὸ
 νὰ καπνὸς τὸ Μεσολόγγι, βογγητὸ καὶ ρημαδιὸ

Προσκυνῆστε! τῆς Πατρίδος τὸ Βωμό, τὸ θαυμαστὸ
 μὲ τὸ νοῦ σας φτερωμένο, στῶν Ἡρώων τὸ χορὸ
 καὶ τοῦ Βύρωνος ἀκοῦτε κάπου τᾶσμα τὸ λαμπρὸ
 ὅπως τότε, τώρα ἀκόμη, ζωηρὸ καὶ φλογερὸ!!

**Παρατηρήσεις τοῦ Σουρῆ,
ποῦ σπᾶνε τὸ κεφάλι
καὶ ἀρχινᾷ νέος καυγᾶς
Σουρῆ καὶ Ἄρβα πάλι.**

Α.—Πάλιν ἐδῶ, Διδάσκαλε ;

Σ.— Καὶ πάντοτε καὶ πάλι
ἀφοῦ δὲν διορθώνεται τὸ κούφιο σου κεφάλι,
ἀφοῦ συχνά, θεόστραβε κυττάξεις μὲ τὸ κιάλι,
χωρὶς νὰ βλέπης γύρω σου, τὸ τρομερὸ σας χάλι
Ἄφοῦ μυαλὸ δὲν ἔβαλες ἀκόμη κακομοίση
καὶ δὲν ἤξεύρω ποιὸν λοιπὸν νὰ βάλω νὰ σὲ δείρη

Α.—Διδάσκαλε !

Σ.— Μά,.. ἀπορῶ πῶς κάνεις τέτοια λάθη ;
γιὰ δὲν τὰ ψάλλεις καθενὸς κι' ὁ ἄλλος νὰ τὰ μάθη.
νὰ γίνουν τὰ παθήματα
στὸν ἄλλονε μαθήματα ;
παρὰ χαϊδεύεις βλακωδῶς τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας
ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ καὶ μεχρὶ τοὺς ἱμάντας
τῶν παπουτσιῶν τους, βρὲ σαχλὲ, ποῦ, μὰ τὸ Ἅγιος Πάντας
μὲ κάνεις νὰ συχαίνωμαι τὴν πένα σου κι' ἐσένα
κι' ὀλημερῆς νὰ σκέπτομαι τὶ κρύβεις τὰ σπασμένα ;
καὶ τῆς πομπαῖς τοῦ καθενὸς καὶ δὲν τὰ φανερώνεις,
οἱ μὲν νὰ σωφρονίζονται, καὶ τὸ ἄλλους νὰ γλυτώνης ;
(Κι' ὁ Ἄρβας ξεῖ τὴ κεφαλὴ χωρὶς νὰ τ' ἀπαντήση.)

Σ.—Τὶ ξεῖς τὴν κοῦτρα σου λοιπὸν; Γιὰ νὰ σοῦ κατεβάση ;
Σκέπτεσαι ψέμμα νὰ μοῦ εἰπῆς κι' ἐμένανε ; κι' ἂν πιάση;
Ξεχνᾶς πῶς εἶμι' ἐγὼ ψυχὴ κι' ἐσὺ στὸ χῶμα ἀκόμη
καὶ ξέρω πρὶν τὴ θά μού πῆς καὶ τ' ἔχεις μέσ' τὸ στόμα ;
καὶ ξέρω κάθε τενεκὲ καὶ κάθε μία βροῦμα ;
καὶ τὰ τρωτὰ τοῦ καθενὸς, ἀλλὰ καὶ τὰ δικὰ σου;
κι' ὅσα σαχλὰ καθημερ' νῶς εὐρίσκεις ἐμπροστά σου.
Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ σκεφθῆς ; νάρθῆς στὰ λογικά σου ;
ἢ μὴν κι' ἐσένα ἴπρησε ἀέρα τὰ μυαλά σου ;
Ἐλα λοιπὸν, ἠλίθιε φτωχέ, στὰ συγκαλά σου
καὶ γράψε ὅλων τῆς πομπαῖς...

Α.— Διδάσκαλέ μου στάσου

Σ.—Τὶ νὰ σταθῶ βρὲ τενεκὲ ; Βάρε λοιπὸν ἀράδα
γιὰ νὰ τιμήσης κι' ὅσους ζοῦν ἐδῶ μὲ φρονημάδα
καὶ κάθε μιᾶς σουρουκλεμὲ στὰ φόρα βγάλ' τα ὅλα
μὲ τρόπο καὶ μὲ σύνεσι, νὰ κάνης καραμπόλα.
Χτύπα μωρὲ γιὰ νὰ γενῆ καὶ λίγο νταραβέρι
νὰ γείνη χέρι ἀληθινό, τὸ ψεύτικόν σου χέρι
χτύπα νὰ γίνης δάσκαλος αὐτοῦ τοῦ σάπιου κόσμου
καὶ γιὰ σὲ ἰδῶ ἴσον μ' ἐμέ, ὡς ἔγινα κι' ἀτός μου !

Α.—Δὲν ἔχω θάρρος, Δάσκαλε,

Σ.— Τὴ φυλακὴ φοβᾶσαι ;

Δὲν ξέρεις μωρὲ, βλάκαρε, ἢ ἀκόμη σὺ κοιμᾶσαι
πῶς ἂν περάσης φυλακὴ, μεγάλος τότε θάσαι ;
Δὲν βλέπεις τοὺς καταχραστὰς ; τοὺς κλέφταις τῶν ταμείων ;
Κι' ἐπιφανῆ δὲν ἀκουσες πῶς λένε τὸν...ἀχρεῖον ;
Δὲν βλέπεις τοὺς προμηθευτὰς τῶν ὑδρομέτρων ἄρα
π' ἐσένα θὰ φορτώσουνε, καὶ θὰ σοῦ μείνη ἡ τάρα ;
Δὲν βλέπεις πῶς σοῦ πέρονουνε ἀκόμη τὸ νεράκι
καὶ θὰ τὸ πίνης μετροητὸ, σὺν νάτανε φαρμάκι ;
Δὲν βλέπεις πῶς οἱ φόροι σου σ' ἐσένα τὸ σακάτη
θ' αὐξήσουνε κομμάτι ;
καὶ θὰ σὲ ἰδῶ ἐντὸς μικροῦ, κι' ἐσὲ χωρὶς σακάκι;
Γιὰ δὲν μιλᾶς ; Γιὰ δὲν κτυπᾶς λιγάκι τὴν Καμπάνα ;
ν' ἀκούση κάθε μιὰ κυρὰ καὶ πλύστρα καὶ νταρντάνα,
π' ἐκτὸς τῶν φόρων ἄπλυτοι θὰ μένετε στὸ μέλλον ;
γιὰ νὰ γυρνοῦν προμηθευταὶ μὲ ὑψηλὸν καπέλλον,
ποῦ μοῦ χαλάει τὸ μυαλὸ καὶ χάνω τὸ τσερβέλον.

Α.—Φίλοι κι' αὐτοὶ : Δὲν θῆς νὰ φᾶν

Σ.—

Τὶ λῆς, μωρὲ, κανάγια ;
Νὰ γίνῃ ὁ Δῆμος τὸ λοιπὸν «Πάρτε διαβόλοι βάγια ;
ζητεῖς κι' ἐσύ ; πσῦ ἔπρεπε νὰ σχίσῃς τὸ λαιμὸ σου ;
Σήκω λιγάκι τὸ κορμί ; κουράγιο βρὲ, τεντώσου !
ἢ δ' ἄλλως σπᾶσ' τὴν πένα σου καὶ ρίχτην στὰ σκουπίδια
καὶ σύρε στὸν κύρ διάβολο καὶ εἰς τὰ ξεκουμπίδια

**Καὶ λέγοντάς του ὁ Σουρῆς ἐχάθηκε καὶ πάλι
κι' ὁ Ἄρβας μᾶς ἀπόμεινε στῆς γῆς αὐτῆς τὸ χάλι.**

**Δέρνω τὸ ἄνδρες μὲ παληούρια
Ὅπως κάνουν στὰ γαϊδούρια**

Μέσα στὸ χάνι τῆς ζωῆς
βλέπω παχνὶ τὸ γάμο,
βλέπω τὸν ἄνδρα γαῖδαρο
... φερμένον ἀπ' τὸν κάμπο !

Ἰσχνὸν, σκυμμένον δυστυχῆ
νὰ τρῶη τὴν ταῆ του,
χωρὶς νὰ βγάξῃ τσιμουδιά
γιὰ τὴν παληοζωῆ του !

Ποτὲ ἀπὸ τὸν δυστυχῆ
δὲν βγάνουν τὸ σαμάρι,
καὶ μάλιστα ἄσπλαχνα ἀπαιτοῦν
νὰ στῆχῃ μὲ καμάρι !

Καὶ ὄλοι μας χαζεύουμε
σὺν νηστικά γαϊδούρια,
μὰ ὅταν μποῦμε μέσα 'κεῖ
τῆς τρῶμε μὲ... παληούρια !
Μὰ ἔτσι ἀφοῦ τὰ θέλαμε,
ἐτώρ' ἄς τὰ τραβοῦμε,
καὶ τὸ κουτὸ κεφάλι μας
στὸν τοῖχο ἄς βαροῦμε !

I. A.

**Ἄλληλούϊα κι' ἀπορῶ
στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ.**

Ἐνας πάπαρδος σπουδαῖος...σπουδαιώτατος !
ἀλλὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ, καὶ θαλερώτατος !...
ὅπως λέγουν ἐπ' ἐσχάτως στὰς Ἀθήνας
καὶ ἀνὰ τὰς ἀγυῖας ἀλλὰ καὶ ρύμας,
«Κύριε ἐλέησον, παπαδιά,
πέντε μῆνες δυὸ παιδιὰ !»

Μάιος μὴν, χριστιανοί, κι' ὄργα ἢ φύση ὅλη
καθὼς καὶ ἄνθη στοὺς ἀγρούς κι' εἰς κάθε περιβόλι.
Γι' αὐτὸ σωροὺς ἀπαγωγαῖς διαβάξεις κάθε μέρα
καὶ τῶν γαϊδάρων γκαρηχτὰ πληγώνουν τὸν αἰθέρα.

Κύριε ἐλέησον, παπᾶ μου !
Ξορκησμένος, Σατανᾶ μου !

Καὶ νὰ μέσ' τὴν ἐφημερίδα τοῦ παπούλη τὰ κουρέλια
κι' ὅπως χάχας τον διαβάζει ξελιγώνεται στὰ γέλοια
κι' ὁ παπᾶς μας ψευτοκλέει, ὅπως κάνουνε οἱ...γάτοι
κι' ἀναμένος, σχεδιάζει γιὰ νὰ κάμῃ νέα ἀπάτη

Ἄλληλούϊα παπαδιά
πέντε μῆνες δυὸ παιδιὰ

Καὶ τῆς Κύπρου μας τὸν πόνο
 μὲ τοὺς στίχους φανερώνω
 ὅπως εἶν' ἐν «Μαστιγίῳ»
 ἀπ' τὸ Γιάννη τὸν Περδίο

Σὰν Αἴτνα φέτος εἶδαμε τὴν Κύπρο μας τὴν σκλάβια
 Νὰ χύση γιὰ τὴν Μάνα της τὴν ἄσβεστη της λάβα
 Κι' ἀναψε σὰν Ἡφαίστειο κι' ἐσεΐστηκε ἡ γῆ
 Καὶ καταρράκτης πύρινος μέσ' ἀπ' αὐτὴν πηδοῦσε
 Κι' εἰς θάλασσαν Ἑλληνικὴ γιὰ νὰ χυθῆ ποθοῦσε
 Ποῦ χρόνια τώρα καὶ καιροὺς ἐκείνην νοσταλγεῖ!

Μὲς ἴστα γλαυκά της χρώματα τὴν ἔβλεπεν νὰ πλέη
 Καὶ ἴστην Γιορτὴ τῆς Μάνας της ἀπὸ χαρὰν νὰ κλαίη
 Καὶ θούρια τῆς Λευθεριᾶς νὰ ψάλλη φλογερά
 Καὶ γαλανὸς ὠκεανὸς ἐσκέπαζε τὴν Νῆσον
 Κι' οἱ παφλασμοὶ του ξέσπαζαν ἴστους κρῖκους τῶν ἀ-
 [λύσων
 Ποῦ μὲ δεμένα μᾶς κρατοῦν καὶ χέρια καὶ φτερά!

Τὰ γαλανὰ μας Λάβαρα σὰν θάλασσες ἀφρίζαν
 Καὶ σ' αὔρες ἀνοιξιὰτικες πανώρηα κυματίζαν
 Καὶ τὲς ψυχές μας ἔκαμναν μὲ ρίγος νὰ σκορποῦν
 Ποῦ σὰν τοὺς κύκνους ἤθελαν σ' ἐκεῖνα νὰ λουσοῦν
 Κι' ἀπ' τὸ γαλάζιο των λουτρὸν ὀλόλευκες νὰ βγοῦν
 Καὶ δίχως ρύπους ἴστους Βωμοὺς τοῦ Γένους νὰ πετοῦν!

Ἄγιο Πάσχα νοιώσαμε τὴν Ἐθνικὴ μας Μέρα
 Ποῦ βλέπαν καταγάλανη τὴν Κύπρο πέρα-πέρα
 Καὶ τὰ Δικέφαλα Πουλιά πετοῦσαν μ' αὐτὴ
 Κι' ἐστρέφαν τὰ κεφάλια τους ἴστους πρωτεινοὺς τους
 [θόλους
 Καὶ σὰν πλατάγιζαν ψηλὰ μᾶς συγκινοῦσαν ὄλους
 Καὶ δάκρυα μᾶς ἔφερναν σ' αὐτὴ μας τὴν Γιορτὴ!

Σὰν εἶδα τὸν Ἐθνάρχη μας εἰς τὴν πομπὴν ἐκείνη
 Σημαιοφόρος κι' ὀδηγὸς ἑνὸς Λαοῦ νὰ γίνη
 Καὶ μυριάδες πίσω του νὰ τὸν ἀκολουθοῦν,
 Μ' ἄνθη τὸν ἔρρανα κι' ἐγὼ μὲ φουσκωμένα στήθη
 Κι' ἔνθους ἐχειροκρότησα τόσες χιλιάδες πλήθη
 Ποῦ δειχθήσαν ὡς ἔπρεπε ἴστους ξένους νὰ δειχθοῦν!

Κι' εἶδα κοντὰ τοῦ φάλαγγα πολεμιστῶν Κυπρίων
 Ποῦ ἴστους πολέμους βρέθησαν ἴστο πλάϊ τῶν ἀνδρείων
 Κι' ἐπάλαισαν ἥρωικὰ ἴστην πρώτη τὴν γραμμὴ
 Καὶ τῆς Πατρίδος τοὺς βωμοὺς τοὺς ροδοβάψαν μ' αἶμα
 Κι' ἀντίκρουσαν τὸν Θάνατο μ' ἀτρόμητο τὸ βλέμμα
 Κι' ἡ Νίκη τοὺς στεφάνωσε μὲ δόξα καὶ τιμὴ!

Καὶ τῶν Σχολειῶν μας τὰ παιδιά μὲ Λάβαρα ἴστο χέρι
 Τοὺς Ἱερολοχίτες μας στὸν νοῦ μου μοῦχαν φέρη
 Καὶ τὰ κρυφοκαμάρωνα μὲ δυνατοὺς παλλοὺς
 Κι' εὐχήθηκα ἴστης Γαλανῆς τὸν ἴσκιο καμμιὰ μέρα
 Νὰ δώσουν κάθε των πνοὴ γιὰ Λευθεριᾶς ἀγέρα
 Καὶ Καὶ ν' ἀναβοῦν σὰν τοὺς αἴτους ἴστοῦ Γένους τοὺς
 Βωμοὺς!

Καὶ μ' ἀσπρογάλανη στολὴ θωροῦσα τὲς παρθένες
 Ποῦ μ' ὄλες τὲς Δασκάλες των πετοῦσαν ἐμπνευσμένες
 Κι' ἐκελαϊδοῦσαν θούρια γιὰ τὴν Ἐλευθεριὰ
 Καὶ ἴστὲς Ἑλληνοποῦλες μας εὐχήθηκα Κυπρίες
 Νὰ τὲς ἰδῶ καμμιὰ φορὰ Συγκλητικὲς Μαρίες
 Καὶ νὰ τὲς στεφανώσουνε μὲ δάφνινα κλαριά!

Ποῦ νᾶσαν καὶ ποῦ χώθησαν αὐτοὶ ποῦ μᾶς ὑβρίζουν
 Κι' ἕνα Λαὸ πλαστογραφοῦν μ' αὐτὰ ποῦ σαλιαρίζουν
 Καὶ στὸν ἀγνὸ μας Ἐθνισμό τόση χολὴ σκορποῦν,
 Ποῦ νᾶσαν νὰ τ' ἀνοιξοῦμε καλὰ τὰ μάτια τώρα
 Κι' Ἑλληνοποῦλα πάναγνη νὰ δοῦν αὐτὴν τὴν χώρα
 Ποῦ τὴν ὑβρίζουν ἄνανδρα μὲ δίχως νὰ ἴντραποῦν!

ΚΥΠΡΟΣ

«ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ»

Δέρνω στ' ἄνδρες μὲ παληούρια
 ὅπως κάνουν στὰ γαϊδούρια

Κόκκινη κλωστή δεμένη
 στὴν ἀνέμη τυλιγμένη
 δὸς της κλωτσο νὰ γυρίσῃ
 παραμυθι νὰ ρυθινίσῃ

Στὴν ταλαίπωρην Ἑλλάδα
 πανηγύρια στὴν ἀράδα
 ὄλοι θᾶχουμε τὸ χρόνο
 νὰ ξεχνᾶμε κάθε πόνο
 καὶ τὴν τρομερὴ μας πεῖνα
 καὶ νὰ βλέπομε ὄλοι μόνο
 πῶς περνοῦμ' ὥραϊα φίνα!
 καὶ ξεχνοῦμε ἔτσι τώρα
 τὴν ταλαίπωρὴ μας ὥρα
 καὶ τὴ φτώχεια καὶ τὰ κρῦα
 μὰ καὶ τὴν ἀδεκαρία
 καὶ γελᾶμε μὲ βλακεία
 μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία
 ὄλοι ὁμοῦ καὶ βλακωδῶς
 μὰ σὰν ἔλθ' ἡ ἀβαρία
 θὲ νὰ κλαῖμε φρικωδῶς.

Ἐορταὶ λοιπὸν στὴ χώρα
 προτοῦ νᾶβγ' ἡ κομιντόρτα!

Ἐορταὶ καὶ φασαρία
 στολισμοὶ καὶ φωταψία;
 καὶ μὲ φράκα στολισμένοι
 τριγυροῦν οἱ καλεσμένοι
 καὶ τριγύρω πεινασμένοι
 ὁ λαὸς χειροκροτεῖ
 τί νὰ εἰπῆ ὁ δυστυχισμένος!
 κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ!
 Χίλοι χρόνοι σου Λευθέρη
 πῶχει κάμει χασομέρη,

τὸν Ρωμῆδον τὸ δυστυχῆ
καὶ τὴ φτώχεια τοῦ ξεχνάει
κι' ἂν νυστάζει κι' ἂν πεινάει
μὲ τὴ νέα σου γιορτῆ

Λοιπὸν τώρα πῶχουμ' ὅλοι
στὴν Ἑλλάδα ὡς πέρα σχόλη
ἄς γιορτάζουμε τὴ χάρι
τοῦ Λευθέρη μιὰ φροῶ
καὶ καθημερινῶς μακάρι
νᾶχωμε γιορτῆ, χαρὰ
κι' ἡ κοιλία μας ἄς παίζει
διαρκῶς τὸν ταμπουρά..!

Ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις,
λοιπὸν θαῦρης ὅπου κάτσης,
ὅπως τόκαμ' ὁ Δραγάτσης

Ἑλληνά μου λοιπὸν, ψάλε,
ὅπως ἔκανες τὸ πάλαι,
ξέχνα, βλάκα φουκαρά
πῶς ξυπνᾷς χωρὶς παρᾶ

**Κόκκινη κλωστή λυμένη
νὴ μᾶς δέση περιμένει
Ἡ Ἑλλὰς εἶν' γεννημένη!
γιὰ γλῶσσες κι' ὄχι ὡς οἱ ξένοι
καὶ γι' αὐτὰς δὲν ἀποστένει!!
κι' ἔτσι δέσιμο μᾶς μένει,**

Τ' εἶδ' ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς ἄνθρωπός τις φουκαράς

Πῆγα κι' ἐγὼ στὴν ἀγορὰ γιὰ ν' ἀγοράσω ψάρια
μὰ μόλις εἶδα τὴν τιμὴν τὸ βάνω στὰ ποδάρια

Ἀφῆσαν ἀχαλίνωτους τοὺς ἀπληστους ψαρράδες
γιὰ νὰ ζεπενταρίσουνε ἐμᾶς τοὺς φουκαράδες

Καὶ ἀκουγες πῶς ἐκατὸ ἐπῆγε ἡ τσιποῦρα
ποῦ στὸν ψαρᾶ ἐκόντεψα νὰ σπάσω μιὰ μαγκοῦρα
πλὴν ὅμως τὴν ἐγλύτωσε γιὰτὶ μοῦρθε σκοτοῦρα
Σ. Θ. Β. Π.

Στοῦ Σπύρου Ντούβα συνιστῶ τὸ φαγητό σας καὶ πιετό

Στὰ Ζαρουχλείκ' ἀνοίξε ὁ Ντούβας ὁ κύριος Σπῦρος
πρώτης ὥραϊο μαγαζι, π' ὅλο δουλεύει ὁ πῖρος
ἀπὸ κρασί περίφημο, κι' ἔχει ἀπ' ὅλα, ψάρια
καλὰ ψητὰ διάφορα σουβλάκια, πορτοκάλια
μὰ πρώτης περιποίησης, π' ἀμέσως σὲ πληγώνει
καὶ φτήνια, ποῦ σκλαβώνει.

Εἰς ἀρραβῶνας ἐκλεκτοὺς τοὺς στίχους πλέκω διαλεχτοὺς

Στρώνω γιούλια νὰ περάση ἓνα νέο μας ζεγγάρι
ἢ Φουλίτσα ἓνα ρόδο ποῦν' τοῦ Πύργου τὸ καμάρι
καὶ ὁ Νίκος δικαστῆς μας καὶ δροσάτο παληκάρι
Κι' εὐχομαί τους καὶ στοὺς δύο καλοὺς γάμους μ' εὐχὴ
νὰ τοὺς ἴδω σοεφανωμένους μὲ τὴν κάθε εὐτυχία

Στήλη ἀλληλογραφίας μὲ ὀλίγας ἀγγελίας διὰ λόγους ποικιλίας

**Ἦχον ἢ Καμπάν' ἀπλώνει
γιὰ τὴν τέχνη τοῦ Πομόνη.**

Συνιστῶμεν τὸν Πομόνην πρώτης τάξεως ζωγράφον
μὰ καὶ κοσμηματογράφον
δι' ἐπιγραφὰς σπουδαίων, γιὰ καρτέλαις καλλιγράφων
κι' ὅσοι θέλετ' ἀπὸ τέτοια, ὠραιότατα νὰ φτιάστε
ὅλοι τρέχ' τε νὰ προφθάστε.

**Τὴν σπουδαῖα συναυλία τοῦ Κορνέλου συνιστῶ
καὶ ν' ἀκοῦστε Herbar πιάνο εἰς τὸν κόσμον ξακουστό.**

Συνιστῶ μὲ τὴν καρδίᾳ μου τὴν ὥραϊα συναυλία
ποῦ θὰ εἶνε μιὰ μαγαία
τοῦ Κορνέλου τοῦ Μιχάλη διδασκάλου χορδιστοῦ,
καὶ πιανίστα ἐξαιρετοῦ καὶ εἰς ὅλους σας γνωστοῦ.

**αὶ γιὰ πρώτης στενογράφου
συνιστῶ καὶ πάλιν γράφων**

Συνιστῶμεν στενογράφου τὴν Κυρίαν Ἑλλίς, πρώτης!
φημισμένην, ξακουσμένην, ποῦ θαυμάς' ἡ ἀνθρωπότης
ποῦ διδάσκει μὲ τὰ λίγα, μὰ καὶ δίχως φασαρία
καὶ ἂν θέλετε ἀκόμη, καὶ μὲ ἀλληλογραφία,
Πολλὴ δὲ τὴν διακρίνει συντομία καὶ ταχύτης
Μαίρη Ἑλλίς τ' ὄνομά της, μὰ καὶ ἡ διεύθυνσίς της
πόστ-ρεστάντ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ
καὶ λαμβάνει κάθε γράμμα, εἴτε γέρου, εἴτ μικροῦ

Ραντεβού σας δίνω μόνος εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μαιζῶνος

Ἀθηναϊκὴ Ταβέρνα ἀνοίξε προχθὲς ὥραϊα
μὲ πολὴν πρωτοτυπίαν ὀλοκαίνουργη καὶ νέα
μ' ἀριθμὸν μονάχα δύο εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μαιζῶνος
κι' ἐκεῖ πέρα προσκαλεῖ σας τῆς Καμπάνας κάθε στένος
καὶ τὸ ραντεβού σας δίνω ἐκεῖ πέρα ἐγὼ μόνος
ἐν τῷ μέσῳ ἐξαισίων φαγητῶν καὶ βαρελιῶν
γιὰ νὰ φάτε, καὶ νὰ πιῆτε!! τὸ κρασάκι; Νέκταρ θεῖον!!